

سایت کارگری افق روشن

ادعایی پوچ: ۱۰ سال برای حل مشکل بیکاری

زینت میرهاشمی

هفتم مهرماه هشتاد و پنج

معاون وزیر کار تعداد بیکاران را ۳,۵ میلیون اعلام کرد. ابراهیم نظری جلالی اعلام کرد که «تا ۱۰ سال آینده مشکل بیکاری حل شود و از کشورهای خارجی کارگر وارد خواهیم کرد به شرط آن که صبور باشید.» (ایلنا ۱۶ شهریور ۸۵)

در حالی که به دنبال سیاست خصوصی سازی و واگذاری مالکیت بخشهای مهم تولیدی مثل صنایع نساجی و بافندگی به وابستگان حکومتی و آفازاده ها، لشکر بیکاران هر چه افزوده تر شده است، معاون وزیر کار مژده حل بیکاری را می دهد. در شرایطی که کارگران زحمتکش افغانی را به بهانه حل بیکاری از ایران اخراج می کنند، وی بیشرمانه از حل بیکاری چنان صحبت می کند که حتا مژده می دهد که از کشورهای خارجی کارگر وارد خواهد شد، البته به شرط آن که بیکاران «صبور» باشند. داده های آماری در رسانه های دولتی ناموفق بودن طرحهای «اشتغالزایی» که تا کنون ارائه شده را نشان داده اند. با توجه به جمعیت جوان در ایران، هر ساله تعداد زیادتری از نیروی جوان وارد بازار کار می شوند. در حالی که واحدهای تولیدی یکی پس از دیگری تعطیل می شوند و واحد دیگری جایگزین آن نمی شود و در حالی که روز به روز بازار تجار و واسطه ها برای ورود کالا به بازار ایران گسترده تر می شود، می توان رشد سرسام آور و فاجعه آمیز بیکاری طی سالهای آینده را پیش بینی کرد.

سید مصطفی هاشمی رئیس کمیسیون صنایع و معادن مجلس اعلام کرد که از ابتدای سال جاری تا کنون ۷ هزار کارگر در ایران از کار اخراج شده اند.

بر اساس امار رسانه های دولتی، سالانه حدود ۷۰۰ هزار نفر وارد بازار کار می شوند و سالانه ۱,۵ میلیون نفر به نیروی کار اضافه می شوند.

بر اساس یافته های تحقیقی رسانه های دولتی، در بهترین شرایط ایران نتوانسته سالانه برای بیش از ۵۰ هزار نفر شغل ایجاد کند. اگر خوشبین باشیم و ایجاد این میزان اشتغال را باور کنیم، با توجه به تعداد زیاد کارگرانی که از کار بیکار شده اند، رشد صعودی بیکاری فاجعه بار تر از آن است که این طرحهای نیم بند بتواند اقتصاد بحرانی ایران را حتا برای کوتاه مدت بهبود بخشد. در حالی که قیمت نفت در سالهای اخیر افزایش بی سابقه یافته، بازتاب سیاستهای رژیم در عرصه اشتغالزایی گسترده شدن فقر، عدم امنیت کار، رانده شدن هر چه بیشتر مردم به زیر خط فقر است. اضافه در آمد نفت نه تنها باعث بهبود معیشت زحمتکشان ایران نشده بلکه زرادخانه رژیم برای سرکوب بیشتر کارگران و جنبشهای اجتماعی را قویتر کرده است.

به همین جنبش کارگری بیش از هر زمان کارفرمای بزرگ را به چالش می‌گیرد. کارگران و مزدبگیران ایران حتماً برای اولیه‌ترین خواستشان با نیروهای سرکوبگر رژیم مواجه می‌شوند. به همین دلیل جنبش کارگری مانند دیگر جنبشهای اجتماعی ایران به طور مستقیم و آشکار با رژیم رودرو می‌شوند و سریعتر رنگ سیاسی به خود می‌گیرد. در شهریور ماه اعتراضهای کارگری در سطح گسترده‌ای جریان داشت. دولت نظامی-امنیتی پاسدار احمدی نژاد بیش‌ترمانه شمشیر سرکوب را به روی کارگران کشیده و آنها را که با دستهای خالی برای دفاع از حقوقشان به پا خواسته‌اند مورد ضرب و شتم وحشیانه قرار داد. در زیر به چند نمونه برجسته این رویدادها که برخی از آنها خونین بوده اشاره می‌شود.

تحصن کارگران ریسندگی «پردیس» در سنندج روز شنبه ۴ شهریور مورد یورش نیروهای انتظامی قرار گرفت. نیروهای «ضد شورش» رژیم برای پایان دادن به اعتصاب کارگران این واحد تولیدی، کارگران اعتصاب‌کننده و خانواده‌های آنان را مورد ضرب و شتم قرار داده و کارخانه را به اشغال خود در آوردند. در این ضرب و شتم تعدادی از کارگران زخمی و عده زیادی از آنان همراه با خانواده‌هایشان دستگیر شدند. کارگران کارخانه پردیس در سنندج از روز ۲۸ مرداد ماه در اعتراض به شرایط کار خود دست به اعتصاب زده بودند.

کارگران ایران خودرو، سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، کارگران نساجی کردستان، کمیته‌ی اول ماه مه سنندج، کارگران شاهو، کارگران اومین و انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه، از اعتصاب کارگران شرکت پردیس حمایت کرده‌اند.

چکمه پوشان ولی فقیه روز شنبه ۲۵ شهریور همایش اعتراضی کارگران فرش البرز واقع در بابلسر را مورد تهاجم قرار دادند. نیروهای انتظامی با باتوم و تیر هوایی گردهمایی اعتراضی کارگران را مورد یورش قرار دادند. به گزارش ایلنا (۲۷ شهریور ۸۵) «صدها تن از کارگران این واحد نساجی پس از ۹ ماه بلاتکلیفی قصد داشتند ضمن تجمع در مقابل کارخانه به همراه خانواده‌های خود به سمت فرمانداری بابلسر راهپیمایی کنند که با مقاومت نیروی انتظامی مواجه شده و کار به درگیری و برخورد با کارگران و خانواده‌هایشان می‌انجامد.» بر اساس همین گزارش «جمعی از کارگران معترض این شرکت بازداشت شده‌اند.» تعدادی از کارگران زخمی و به بیمارستان برده شدند. به دنبال خصوصی‌سازی در واحدهای تولیدی و واگذاری مالکیت آن به وابستگان حکومتی، واحدهای تولیدی به ویژه صنعت نساجی دچار بحران شده و بسیاری از آنها به تعطیلی کشیده شدند. مدیران این واحدها با تکیه بر قوانین کار جمهوری اسلامی که به نفع سرمایه‌داران عمل می‌کند دست به اخراجهای گسترده کارگران با سابقه کاری طولانی زده و کارگران قراردادی را جایگزین آنها نمودند. کارگران قراردادی از هیچ مزایایی برخوردار نبوده و قانون کار شامل آنها نمی‌شود. نساجی فرش البرز اواخر سال ۸۴ تعطیل و صدها کارگر آن بلاتکلیف بدون دریافت هیچ حقوقی بلاتکلیف مانده‌اند.

کارگران فرش البرز طی یک سال گذشته همراه با خانواده هایشان بارها به شرایط نامعین کار و نیز عدم دریافت حقوق اعتراض کرده اند که همواره مورد یورش نیروهای انتظامی قرار گرفته اند. رودرویی وحشیانه و خشن رژیم با حرکت‌های مسالمت آمیز اعتراضی کارگران، نشانه هراس از رشد جنبش کارگری، پیدایی ابتکار کارگری و راه حل‌های نو در پیکار کارگران علیه رژیم و سرمایه داران مدافع آن است.

کارگران شرکت ایران خودرو دیزل برای چندمین بار دست به اعتراض زدند. روز یکشنبه ۱۲ شهریور اعتراض کارگران این کارخانه به اعتصاب غذا و توقف تولید کشیده شد. بر اساس گزارش‌های منتشر شده در این اعتراض کارگران ۳ دستگاه اتوبوس را به آتش کشیدند. در این کارخانه بیش از ۷۰۰۰ کارگر کار می‌کنند و ۹۵ درصد شاغلان آن با قراردادهای بسیار کوتاه که بیشتر آنها قراردادهای یک ماهه است مشغول به کار هستند. بعد از مصوبه شورای عالی کار که تعیین حداقل دستمزد برای کارگران قراردادی را «توافق کارفرما با کارگران» اعلام کرد، در عمل منجر به این شد که هر اندازه کارفرما مایل باشد مزد بدهد و در نتیجه مزد کارگران شرکت ایران خودرو دیزل به میزان ۴۰ هزار تومان کاهش یافت. این امر موضوع اعتراض یک ماهه کارگران این شرکت است. حقوق کارگران ایران خود رودیزل بعد از ۴۰ روز اعتراض سرانجام افزایش پیدا کرد. دو نرخی شدن دستمزد و پس از آن کاهش دستمزد کارگران قراردادی و سرانجام طرح تغییر قانون کار به نفع کارفرمایان از چالش‌های جدی جنبش کارگری در آینده خواهد بود.

کارگران اخراجی واحد تولیدی کفش «گنجه» واقع در گیلان روز شنبه ۴ شهریور در مقابل درب ورودی کارخانه با آتش زدن لاستیک دست به اعتراض زدند.

حیدرپور رئیس شورای اسلامی کار کارکنان چای شمال گفت از ابتدای سل ۸۳ تا کنون بیش از هزار کارگر با سابقه ۱۵ تا ۲۰ سال اداره کل چای شمال از کار برکنار شده اند. (ایلنا ۴ شهریور ۸۵)

کارگران شرکت «نازنج» واقع در قزوین روز یکشنبه ۱۲ شهریور در اعتراض به عدم دریافت حقوقشان به مدت ۲۹ ماه در مقابل مجلس تجمع اعتراضی بر پا نمودند. کارگران این شرکت برای چندمین بار است که دست به اعتراض زده اند.

کارگران شرکت «سامیکو صنعت» واقع در همدان روز یکشنبه ۱۲ شهریور در اعتراض به وضعیت کاری خود در مقابل خانه کارگر این شهر تجمع اعتراضی بر پا کردند.

کارگران شرکت ایران الکتریک واقع در رشت روز سه شنبه ۱۴ شهریور در مابل ساختمان مرکزی وزارت صنایع و معادن تجمع اعتراضی بر پا نمودند. این شرکت به دنبال خصوصی شدن دچار بحران شده و کارگران آن بلا تکلیف مانده اند.

کارگران واحد تولیدی ریسندهی و بافندگی «مخمل و ابرشم» واقع در کاشان روز سه شنبه ۲۱ شهریور در مقابل فرمانداری این شهر تجمع اعتراضی بر پا نمودند. کارگران معترض عصر همین روز در محل کارخانه دست به تخریب زدند و خیابان امیرکبیر این شهر را مسدود کرده و خواهان رسیدگی به خواسته‌هایشان شدند. این کارگران به مدت ۴ ماه است حقوق نگرفته‌اند.

کارگران شرکت «صندوق نسوز کاوه» روز سه شنبه ۲۸ شهریور دست به تجمع اعتراضی زدند. آنان خواستار روشن شدن وضعیت خود شدند. کارگران خواهان تغییر مدیر عامل این شرکت بودند به همین دلیل شب را در کارخانه مانده تا مانع ورود مدیر عامل به کارخانه شوند.

کارگاه‌های کوچک که در شمول قانون کار قرار ندارند بیش از همیشه استنمار می‌شوند. بر اساس گزارش ۱۸ شهریور این کارگاه‌های کوچک در نیشابور زنان ماهیانه ۳۰ تا ۳۵ هزار تومان حقوق دریافت می‌کنند. بیش از ۷۰۰ کارگاه کوچک در نیشابور وجود دارد که شاغلان آن بیمه هم نیستند.

منبع: ماهنامه نبردخلق شماره ۲۵۵ مهر ۱۳۸۵

Zinat_mirhashemi@yahoo.fr